Incarnatie en levenstaak

12 december 1973
lezing 216

“Gegroet, lieve vrienden. Jullie worden allemaal omgeven door een veilige wolk van goddelijk bewustzijn en jullie worden gevoed door goddelijke liefde, of je dat nu weet, voelt en ervaart of niet. Je totale bewustzijn weet het, maar je afgesplitste bewustzijn niet. Probeer contact met je innerlijke wezen te maken zodat je weet dat het waar is.

In de lezing van vanavond zal ik ingaan op aspecten van het incarnatieproces. Op dit moment in je ontwikkeling op je pad is het begrijpen van dit proces weer precies datgene wat je nodig hebt om de samenhang te zien tussen bepaalde inzichten die je hebt verworven. Om te beginnen moet ik een korte samenvatting geven van bepaalde facetten van de schepping die ik al eerder in een ander verband heb besproken. Schepping is de poging van de goddelijke werkelijkheid om de leegte te vullen met leven en zijn. Een lezing[1] is helemaal aan dit onderwerp gewijd en ik geef jullie de raad die nog eens te lezen zodat je het volledig begrijpt. Afgesplitst bewustzijn ontstaat doordat het totale bewustzijn zich uitbreidt om elk hoekje en gaatje van de ‘ruimte’ te vullen. Ik gebruik deze term weer bij gebrek aan een beter woord.

De structuur van de mens geeft deze situatie heel goed weer. Van binnen, diep in je kern, bevindt zich een oneindige essentie. Deze essentie is eeuwig leven, eeuwige werkelijkheid, eeuwige schoonheid, onbegrensde wijsheid en liefde - maar je uiterlijke bewustzijn heeft daar geen weet van. Hoewel het met de essentie verbonden *is*, negeert je uiterlijke bewustzijn dit feit en lijkt het er los van te staan. Je lijkt een geïsoleerd ‘stukje bewustzijn’ en daarom lijkt het leven zo angstwekkend. Je uiterlijke bewustzijn tast dus blindelings rond. Het moet zijn weg terug zoeken naar zijn verbinding met het totale zelf.

[1] Lezing 203 ‘Het doordringen van de goddelijke vonk in de buitengebieden’ (Noot vertaler)

Het moet zich van deze verbinding bewust worden want die is eigenlijk nooit verbroken geweest, dat *leek* vanuit het gezichtspunt van het beperkte, uiterlijke bewustzijn alleen maar zo.

Het is dus de taak van elk afgesplitst en ogenschijnlijk losstaand bewustzijnsaspect om zijn ware identiteit en zijn verbinding met het ware zelf te verwezenlijken. Moeizaam tastend en zoekend probeert de menselijke geest de eigen nauwe grenzen uit te breiden. Hij draagt deze mogelijkheid tot uitbreiding in zich want zelfs in zijn niet verbonden toestand bevat hij elk aspect van de goddelijke werkelijkheid. *Het hangt er maar vanaf welke richting hij kiest, in welke richting hij door de wil wordt gestuurd, welke gedachte hij op elk moment kiest*. Dit is een belangrijke sleutel, vrienden en we zullen er later in deze lezing op terugkomen.

Deze afgesplitste bewustzijnsaspecten, aspecten van goddelijk licht die hun verbinding lijken te hebben verloren, zweven door de ruimte en worden *persoonlijkheden*. Deze persoonlijkheden doen problemen ontstaan omdat de verbinding ogenschijnlijk is verbroken. Het woord probleem is in overeenstemming met het taalgebruik van tegenwoordig. In andere periodes uit de geschiedenis werden andere woorden gebruikt, zoals bijvoorbeeld zondigheid. Welk woord je ook kiest, het afgesplitste bewustzijnsaspect moet op veel niveaus worden gezuiverd, bijvoorbeeld op het gebied van gevoelens, begrip en kennis. Het dient haar bewustzijn naar vol vermogen uit te breiden. Uitbreiden wil zeggen zich realiseren dat de verbinding bestaat, altijd heeft bestaan en altijd zal bestaan.

Een totale, volledige entiteit is dan een entiteit die zich volledig bewust van zijn goddelijke aard is en die de volledige beschikking over goddelijke wijsheid en energie heeft. Jullie zijn allemaal *totale entiteiten*, maar je manifeste bewustzijn waarmee je je identificeert is een aspect waarmee je totale entiteit, je totale wezen zich wil herenigen. Dat kan alleen wanneer dit afgesplitste aspect van je manifeste bewustzijn zich aanpast aan de aard van het totale bewustzijn.

Leven, in de ruimste zin, is juist het proces van uitbreiding van het goddelijk bewustzijn en hereniging met ogenschijnlijk losstaande aspecten. Dat proces wordt vaak het goddelijke plan of het plan van de evolutie of het verlossingsplan genoemd. Er zijn veel verschillende termen om het aan te duiden. Het is een doorgaand proces, een

beweging zonder einde, een voortdurende energiestroom die zich wil uitbreiden en zich tegelijkertijd met zichzelf wil herenigen. Tijdens dit uitbreiden gaat de verbinding soms ogenschijnlijk verloren.

Dus deze beweging is er een van uitbreiden en weer 'terugkeren' om zich met de bron te herenigen en ze gaat met deze heen en terug gaande stroom aldoor maar verder. Elke beweging van hereniging met de bron volgt op een proces van uitbreiding zodat de verenigde substantie intussen in omvang toeneemt. Probeer het je maar voor te stellen: uitbreiden en terugkeren naar de bron, uitbreiden en terugkeren terwijl de herenigde substantie iedere keer groter en groter wordt. Dat is, met andere woorden, het grote plan.

Hoe ziet dit er nu bij een beperkter begrippenkader uit zodat het beter bij de bewustzijnstoestand van jullie mensen past? Ik zal het zodanig uitleggen dat het jullie door het begrijpen van je herhaalde levenscycli wellicht verder helpt. Jullie hebben al veel uiteenzettingen over reïncarnatie gehoord en over de plannen die je maakt voordat je weer incarneert.[1] Je hebt horen zeggen dat je een overeenkomst met jezelf sluit met de bedoeling een bepaalde taak te vervullen. Dit plannen maken gebeurt in de geestenwereld. Ik zal het er nu op een iets andere manier over hebben.

Als je niet in een lichaam bent en je je van je totale wezen bewust bent, ben je je ook bewust van die aspecten in je waaraan nog geen aandacht is besteed en die moeten worden geheeld en gezuiverd. Je kunt ook zeggen dat er een proces van heropvoeding nodig is waarin nieuwe - in feite heel oude - kennis moet worden verworven. Dit loopt parallel met het zuiveren van het gevoel zodat het in de zuivere liefde van het wezen overgaat. Om nu dit proces van aan de ene kant uitbreiden en aan de andere kant hereniging te laten plaatsvinden, wordt het aspect dat gezuiverd moet worden als het ware (en bij gebrek aan een beter woord) 'uitgezonden' naar de bewustzijnssfeer die passend voor de toestand van dat aspect is. En dat is het vlak van het stoffelijke leven zoals jullie dat met je bewuste zijn kent. Deze bestaanssfeer is de uitdrukking van de beperkte bewustzijnstoestand van het losstaande aspect - de persoonlijkheid - en in deze meer onwetende en minder bewuste toestand worden alle levenstrillingen heel erg afgeremd. De energiestroom verstart en maakt dingen en mensen vast. De stroom

[1] Zie ook lezing 34 'Voorbereiding op reïncarnatie' (Noot vertaler)

wordt onzichtbaar en met de entiteit gebeurt hetzelfde. Zij is onzichtbaar en slechts de grove, verdichte vorm van haar wezen verschijnt als de enige realiteit.

Het proces dat ik heb beschreven kan in deze bestaanstoestand doorgaan. De grovere materie wordt steeds verfijnder naarmate meer persoonlijkheden hun levenstrillingen en hun vermogen tot waarnemen en bewustzijn verfijnen.

Een incarnatie wordt dus gekozen om bepaalde taken in een reusachtig alomvattend plan te vervullen. De afgesplitste aspecten hebben een bepaalde fundamentele toestand met elkaar gemeen. Wanneer goddelijke volmaaktheid de vervorming heeft ondergaan die de manifestatie ervan tijdelijk in een uitdrukking van een lager niveau verandert, dan lijken al die ogenschijnlijk geïsoleerde persoonlijkheden hetzelfde lot te ondergaan: vervorming, misvattingen, leed, duisternis en niet verbonden zijn. De combinaties verschillen, de mate van ontwikkeling varieert maar van de goddelijke substantie kan gezegd worden dat die uit fundamentele bestanddelen bestaat en dat geldt voor al haar ontelbare variaties, dus ook voor de vervormde versie. Met andere woorden: het ene gezuiverde wezen kan volledig verschillen van het andere, ieder vertegenwoordigt een ander aspect van goddelijkheid. Toch zijn er onveranderlijke gemeenschappelijke noemers zoals liefde, wijsheid, schoonheid enzovoort. Hetzelfde principe geldt voor de niet gezuiverde persoonlijkheid. Zo heeft iedere entiteit een ander plan en houdt zich op een andere manier bezig met het afgesplitste aspect dat gezuiverd moet worden. De incarnaties worden door de totale entiteit, in samenwerking met gespecialiseerde, hoog ontwikkelde wezens voorbereid. De plannen worden zorgvuldig gemaakt.

Eenmaal in het lichaam is het doel voor iedereen hetzelfde: hereniging met de essentie tot stand brengen. Ongeacht hoe verschillend de taken misschien ook zijn en wat er ook gedaan moet worden, dit doel blijft voor iedereen hetzelfde. Hereniging met de essentie kan daar plaatsvinden waar de entiteit al is gezuiverd maar daar ligt de taak natuurlijk niet. De taak ligt altijd daar waar de persoonlijkheid nog steeds is afgescheiden van de essentie. Je moet dan bewust kiezen of je de reeds gezuiverde aspecten al of niet wilt gebruiken om het ongezuiverde deel te helpen bij het vervullen van de taak.

Dit besluit moet door je bewuste ego worden genomen. Het hogere zelf

zal en kan dat niet aan je bewustzijn opdringen, dat zou tegen elke spirituele wet zijn. Je vervult de taak niet als je alle nadruk op de reeds bestaande en functionerende verbinding met je goddelijk zelf legt, zonder je aandacht op de problematische aspecten, op de blinde vlekken te richten. Ik heb het hier op verschillende manieren al over gehad. In deze lezing wil ik echter vanuit het standpunt van de mens wijzen op het proces van hereniging in verband met geboorte en dood.

Laten we in deze reeks beginnen met het stervensproces. Je kunt geboorte beter begrijpen als iets wat op de dood volgt dan zoals jullie het willen zien. De mens ziet de geboorte als het begin en de dood als het einde; daarom lijkt het vanuit dit geïsoleerde standpunt misschien onzinnig om met de dood te beginnen. Maar je zult zien dat je pas goed kunt begrijpen wat geboorte is als je het ziet als iets wat volgt op de dood - of beter nog: op de manier van sterven. Ik bedoel hier niet de oppervlakkige omstandigheden. Ik bedoel de vervulling van de taak van het voorgaande leven die door de manier van sterven wordt weerspiegeld.

Het stervensproces kent afhankelijk van de manier waarop de persoonlijkheid zijn taak heeft vervuld veel verschillende vormen. Wanneer het innerlijke zelf in de uiterlijke persoonlijkheid doordringt, is de taak vervuld. In dat geval heeft de menselijke persoonlijkheid niet alleen een heel vol leven geleid maar zullen de energiestromen van de goddelijke entiteit zich heel geleidelijk terugtrekken. De energie wijkt terug en de levenskracht keert terug in de echte, eeuwige, eindeloze wereld, in de eindeloze ruimte van de schepping.

In zoverre dit het lichaam betreft, veroorzaakt dat een langzame, late en organische teruggang. Wanneer de vervulling volledig is, verloopt het proces zo organisch dat er geen sprake is van angst of pijn. De persoonlijkheid heeft dan een sterk besef van de continuïteit van het leven ontwikkeld en is er dus geen verkramping of angst die pijn en leed kunnen veroorzaken. Het leven is een organisch en betekenisvol proces voor de ziel die de taak van het contract vervult. Sterven en de dood van de materie is dan even betekenisvol. Het is gewoon de volgende stap van bevrijding en ontplooiing; het is niet traumatisch.

Als de dood komt, wordt die niet gevreesd maar evenmin gewenst als de uiteindelijke ontsnapping aan de moeilijkheden van het leven; moeilijkheden die niet betekenisvol zijn en niet opgelost werden als

gevolg van de koppige weigering van de persoonlijkheid om zich te openen en het bewustzijn in een andere richting te sturen. In een echt vervuld leven worden moeilijkheden steeds meer gezien als een springplank, als een deur naar weer een nieuwe bevrijding en ten slotte worden ze helemaal niet meer als moeilijkheden ervaren. Wanneer dus het energiestelsel van de persoonlijkheid niet meer door angst of door verlangen naar ontsnapping in beslag wordt genomen, streeft de eenheid van het innerlijke en het uiterlijke zelf op een organische manier naar de voltooiing van het grote plan waarin elk aspect van het bewustzijn een belangrijke rol speelt. Terwijl de stoffelijke biologische levenskracht zich uit het lichaam terugtrekt, komt het vollere leven tevoorschijn. Maar dat gebeurt alleen, vrienden, wanneer de persoonlijkheid zich leert afstemmen op de innerlijke leiding en daarmee in harmonie is door zich te concentreren op het aspect van de ziel dat gezuiverd moet worden. *Alleen dan zijn het innerlijke en het uiterlijke zelf op alle gebieden volledig met elkaar in overeenstemming, dus ook met betrekking tot het tijdstip en de manier waarop de banden met het stoffelijke voertuig worden doorgesneden.* In dergelijke gevallen komt er alleen maar meer en voller leven als de levenskracht zich uit het lichaam terugtrekt en kan de entiteit zich weer in geluk en vrijheid uitbreiden, niet gehinderd door de boeien van de drie dimensionale werkelijkheid. Dit besef bestaat in de persoonlijkheid die zich manifesteert en die slechts een aspect is van het volledige wezen dat je bent. Ik herhaal: dit geldt voor het ideale geval, wanneer de taak volledig is vervuld. Ik hoop dat jullie op je pad naar deze totale vervulling van je taak allemaal ver genoeg zullen komen om die toestand van bewustzijn en verbinding te bereiken, lang voordat je innerlijke zelf heeft besloten dat de tijd daar is omdat je hebt volbracht wat je van plan was.

In dit verband wil ik graag opmerken dat er mensen zijn die een ernstige misvatting met zich meedragen waardoor ze zich niet volledig aan de vervulling van hun taak kunnen wijden. Het is het idee dat ze, wanneer ze hun problemen echt oplossen en hun duisternis uit de weg ruimen en zodoende gelukkig en vervuld worden, dan moeten sterven. Natuurlijk stellen zij zich het sterven allerminst voor als dit harmonische, productieve en betekenisvolle proces dat ik heb beschreven, het proces dat het natuurlijke gevolg moet zijn van zuivering, vervulling en verbinding. Doodgaan wordt gezien als een op zichzelf staand en onharmonisch proces en roept daarom angst op. Bovendien is het natuurlijk volkomen fout om aan te nemen dat op het

moment dat je problemen zijn opgelost je leven is afgelopen. Juist het tegendeel is waar. In feite kan er pas een nieuw aspect van de vervulling van je taak beginnen als je problemen zijn opgelost. Want niemand kan door het leven gaan zonder aan anderen ten goede te laten komen wat hij of zij heeft geleerd. De behoefte, de drang en het verlangen om te geven vormen een wezenlijk deel van de ziel en zijn afkomstig van de innerlijke entiteit. Dus het volle leven dat zich ontvouwt nadat de zware wolken in de ziel zijn weggetrokken *is* een deel van de vervulling van je taak. Rem dus je ontwikkeling alsjeblieft niet af, vrienden, omdat je het lijden en het niet vervuld zijn van de ziel als de enige oorzaken ziet die jou met je lichaam verbinden. Dergelijke gedachten zijn misschien niet bewust en helder, maar op een vage manier bestaan ze toch.

Je bewustzijn van en je verbinding met je innerlijke, ware zelf maken van het leven iets prachtigs en dus wordt de dood ervaren als iets prachtigs. Die bewustzijnstoestand maakt het leven vrij van angst omdat er van het sterven niets te vrezen valt. De ontwikkeling van elke ziel leidt uiteindelijk tot een dergelijke onbevreesdheid. Dat is het doel dat jullie proberen te bereiken.

Maar laten we nu wat het stervensproces betreft verschillende andere mogelijkheden bekijken. Degenen die hun levenstaak niet volledig vervullen moeten hun hele leven lang een vaag verlangen, een knagend gevoel, een ontevredenheid voelen die ze niet kunnen plaatsen. Dit dient altijd als een teken te worden gezien dat er iets niet klopt en het bewustzijn zou gericht op zoek moeten gaan. Overigens gebeurt dit af en toe ook met degenen die zich in beginsel met een pad als dit hebben verbonden. Er dienen zich vanuit de ziel nieuwe fasen aan die de bewuste geest in het begin niet zo goed begrijpt en herkent. De vage onvrede en spanning zijn beslist een teken dat er iets over het hoofd wordt gezien. Pas wanneer aandacht aan het teken wordt geschonken en de volledige betekenis is begrepen, komt de persoonlijkheid weer terecht in een toestand van diepe tevredenheid, innerlijke vrede, vreugde en zekerheid. Maar degenen die hun leven lang weigeren in de goede richting te zoeken, zullen en moeten dat knagende gevoel hebben en het gefluister van hun innerlijke wezen in hun uiterlijke bewustzijn horen. De persoonlijkheid probeert dan die stem te smoren, eraan te ontsnappen, veel oppervlakkige herrie en bewegingen te maken om maar geen aandacht aan de innerlijke stem te geven. De vage onvrede wordt vaak als de neurose zelf gezien, alsof de

afwezigheid van deze gewaarwording, zonder dat de koers van het leven wordt gewijzigd, op emotionele gezondheid zou duiden. In werkelijkheid wordt de neurose voortgebracht *als gevolg* van het feit dat de verbinding met het innerlijke zelf niet tot stand wordt gebracht en dat het contract dat de ziel kwam uitvoeren niet ten uitvoer wordt gebracht.

Ik wil jullie aandacht vragen voor een ander belangrijk punt dat vaak tot misverstanden leidt: algehele vervulling van de levenstaak hoeft niet afhankelijk van een hogere graad van ontwikkeling te zijn. Dat volgt daar niet altijd uit. Het is heel goed mogelijk dat een afgesplitst persoonlijkheidsaspect, geïncarneerd in een fysiek voertuig, helemaal niet hoog ontwikkeld is. En toch kan deze persoonlijkheid zijn of haar taak volledig vervullen. De taak is natuurlijk minder zwaar en aangepast aan de mogelijkheden van de betrokkene. Tegelijkertijd heeft het feit dat de taak 'gemakkelijker' is alleen relatieve waarde, in die zin dat deze taak voor deze persoon net zo moeilijk is als de veel zwaardere taak voor een hoger ontwikkelde persoon. *De maatstaf om de voltooiing van de taak te meten is innerlijke vrede, onbevreesdheid en organisch leven en sterven*. Anderzijds kan er sprake zijn van iemand die veel hoger ontwikkeld is maar die zijn mogelijkheden om zich te ontwikkelen en zijn taak te vervullen niet ten volle benut. Daardoor zal die persoon geen vrede kennen maar angstig zijn en het sterven zal niet het organische proces zijn dat ik heb beschreven. Jullie moeten dus echt goed begrijpen, vrienden, dat taakvervulling, organisch leven en sterven, verbondenheid en innerlijke vrede niet een uitvloeisel van een hogere ontwikkeling hoeven te zijn. De hoger ontwikkelde persoon heeft vaak meer moeite de uiteenlopende aspecten van zijn ziel bij elkaar te brengen en zijn strijd kan daarom soms veel heviger zijn. Bovendien is de minder ontwikkelde persoon zich waarschijnlijk niet zo bewust van de verbinding met zijn innerlijke stem en gaat hij meer instinctief te werk.

Ieder die zich op een pad als dit bevindt en zich volledig aan de waarheid, aan zelfonderzoek, aan zuivering, aan het opgeven van alle verdedigingen en uitvluchten wijdt om zo onder ogen te kunnen zien wat juist zo moeilijk en tijdelijk pijnlijk lijkt, ieder die niet zwicht voor de verleiding om zich op de echte of vermeende fouten van anderen te concentreren om zo zichzelf uit de weg te gaan en die zich dus boven alle andere overwegingen in zijn leven met zijn groeiproces heeft verbonden, zal en moet de verbinding tot stand brengen waaruit dan

ook alle uiterlijke en innerlijke vervulling voortkomt.

Laten we nu ter verheldering het stervensproces nog eens nader bekijken. Naast het ideale geval dat ik hierboven heb beschreven zijn er andere mogelijkheden die zich voordoen wanneer de verbinding tussen het innerlijke en het uiterlijke zelf nog niet tot stand is gekomen en je daar dus nog geen gebruik van kunt maken.

Wat gebeurt er als de dood komt op het moment dat er een scheiding bestaat tussen het uiterlijke en het innerlijke zelf, het hogere zelf en de uiterlijke persoonlijkheid, de wil van het goddelijke zelf en de wil van het bewuste denken? Ook in dit geval zijn er verscheidene mogelijkheden. Als de persoonlijkheid bijvoorbeeld de toevloed van het innerlijke, goddelijke bewustzijn heel koppig afwijst, leiding niet accepteert, weigert om aandacht aan de tekens te schenken en ervoor kiest om de weg van de minste weerstand te volgen en dat rationaliseert, dan raakt de uiterlijke persoonlijkheid steeds verder verwijderd van de mogelijkheid om de taak waarvoor hij was gekomen te vervullen. Een groot aantal keuzes in de verkeerde richting maakt de groef zo diep dat voorbij een bepaald punt een ommekeer bijna onmogelijk wordt. Negatieve scheppingsprocessen hebben een spiraalvorm in beweging gezet die uit terugkerende psychische kernpunten bestaat die allemaal hun energie uitzenden. Wanneer die beweging een bepaald momentum heeft gekregen, is de moeite die het kost om deze negatieve scheppingen op te lossen terwijl de persoonlijkheid nog in het lichaam is veel en veel groter dan wanneer van voertuig wordt gewisseld en een ‘levenstoneel met andere opstellingen’ wordt gekozen.

Maar, vrienden, let wel, dit is lang niet altijd het geval. In heel veel gevallen is het best mogelijk om zelfs op gevorderde leeftijd een groef die jarenlang is ingesleten te veranderen. Het is voor geen enkele menselijke geest mogelijk om te beoordelen of iemand dit beslissende punt waarna terugkeer niet meer mogelijk is, heeft bereikt of niet. Alleen het diepere, goddelijke bewustzijn kan dat. Zoveel is zeker: hoe verder je weggaat, des te moeilijker is de terugkeer. Om alle mogelijke misverstanden te vermijden: iemand die dat beslissende punt heeft bereikt, waagt zich niet in de buurt van een pad als dit. Laat niemand dus denken dat hij of zij een van diegenen is, alleen maar omdat er op dit moment misschien sprake is van een hevige strijd of een tijdelijk gevoel van hopeloosheid. Deze manifestaties brengen alleen naar buiten wat er altijd al was en wat boven moet komen om opgelost te

worden. Dat is een deel van de vervulling van je taak. Ieder die zich in de buurt van een pad als dit bevindt heeft de mogelijkheid om een negatieve spiraal van psychische kernpunten van richting te doen veranderen.

In gevallen waarin iemand zich zo ver van het plan dat de entiteit voor de persoonlijkheid heeft bedoeld, heeft verwijderd dat het onmogelijk is om een nieuwe richting, een nieuwe spiraalvorm tot stand te brengen, kan het innerlijke zelf het besluit nemen om te sterven. Het hogere zelf weet dat in de huidige richting verder gaan verspilling is, dat het lijden zinloos is en dat het afgesplitste persoonlijkheidsaspect beter is gediend met een geheel nieuwe start. In dergelijke gevallen is het sterven als manifestatie niet organisch, maar onder deze speciale omstandigheden heeft het wel betekenis en is het dus in een groter kader gezien wel organisch. Wanneer ik zeg dat het als manifestatie niet organisch is, dan bedoel ik dat de dood misschien door een plotseling ongeval of een acute ziekte komt, door pijnlijke langdurige ziektes en vooral met het menselijk bewustzijn volledig losgemaakt van de innerlijke wil.

De bewuste geest vecht misschien tegen de innerlijke beslissing, begrijpt die misschien niet, trekt zich wellicht samen en gaat tegen het eigen innerlijke besluit in waardoor de inwendige splitsing nog groter, de kloof van niet verbonden zijn nog wijder wordt. Angst en eigenzinnigheid krijgen de overhand en maken het onmogelijk om naar het innerlijk te luisteren. Een voortijdige dood, een gewelddadige dood, jonge mensen die in oorlogen sterven behoren vaak, hoewel niet altijd, tot deze categorie. Je kunt nooit iets generaliseren. Maar wanneer het sterven met verkramping en angst gepaard gaat, dan is het geen organische manifestatie, ook al is de beschikking van het hogere zelf wel organisch. Wanneer mensen zo sterven is de persoonlijkheid zich van de beslissing van het innerlijke zelf totaal niet bewust en dat maakt het stervensproces des te moeilijker en pijnlijker omdat het zinloos en willekeurig lijkt. Het uiterlijke bewustzijn vecht dan tegen de dood zonder te weten dat haar grotere totale bewustzijn als oplossing iets beters heeft gekozen dan blijven, iets wat dan onder de heersende bijzondere omstandigheden het beste is.

Onder dergelijke omstandigheden, wanneer de persoonlijkheid tegen de beslissing van het innerlijke bewustzijn vecht, volgt er een geweldige strijd. Die strijd kan zelfs tot op hoge leeftijd doorgaan want de

uiterlijke persoonlijkheid gebruikt zijn energie en zijn levenskracht om de innerlijke beslissing te bestrijden. Soms kan de beslissing van de innerlijke entiteit zwaarder wegen dan de wil van de persoonlijkheid. Haar krachten zijn natuurlijk oneindig veel groter dan die waarover het uiterlijke bewustzijn beschikt. Maar onder andere omstandigheden kan de strijd zich voortzetten en kan het innerlijke zelf wel proberen een eind aan de oude omstandigheden te maken ten gunste van de nieuwe, zonder zich echter al te zeer in te spannen en het uiterlijke zelf tot op zekere hoogte de gelegenheid te geven om de strijd een bepaalde tijd voort te zetten. De reden daarvoor kan zijn dat de ziel in een dergelijke doodsstrijd ten minste enkele belangrijke lessen leert die dan in een volgend leven kunnen worden gebruikt.

In deze gevallen vindt er van binnen letterlijk een strijd op leven en dood plaats. Op het ene niveau is het de strijd *tegen* de dood. Op een ander niveau is het de strijd *voor* de vervulling van de taak, voor het naar binnen keren om uit te vinden waarop de aandacht en het werk moeten worden gericht zodat de persoonlijkheid zich helemaal op bepaalde gebieden die verwaarloosd en genegeerd zijn, gebieden die de doodsstrijd eigenlijk hebben veroorzaakt kan concentreren. Vaak negeert men wat juist de meeste aandacht verdient door het kiezen van een spiritueel pad dat niet de nadruk op dit aspect van het werken aan jezelf legt. Dit is een aangename manier om jezelf om de tuin te leiden omdat ‘spirituele ontwikkeling’ een vlucht kan worden, zelfs al verzamel je spirituele kennis en heb je prachtige meditaties en op sommige momenten zelfs echte spirituele ervaringen van de kosmische werkelijkheid. Dat kan allemaal zonder af te rekenen met de gebieden die je de meeste pijn, het meeste ongemak en de meeste schuld-gevoelens bezorgen, of je dat nu bewust zo ervaart of niet.

Er is nog een andere mogelijkheid die ik hier graag wil bespreken. Het gaat om het tegenovergestelde van het vorige geval. Daar kiest het innerlijke zelf voor de dood terwijl de uiterlijke persoonlijkheid dat niet weet en zich ertegen verzet. De uiterlijke persoonlijkheid begeeft zich over het geheel genomen misschien in een gunstige richting waarin er allerlei mogelijkheden zijn voor het vervullen van de taak, van het contract dat de entiteit heeft afgesloten alvorens dit gebied van stoffelijke manifestatie te betreden. Er kunnen echter aspecten van die persoonlijkheid zijn die - zoals jullie dat uitdrukken - zoveel problemen veroorzaken, zoveel strijd en weerstand oproepen dat de uiterlijke persoonlijkheid ondanks de heel gunstige omstandigheden niet wil

leven. De persoonlijkheid negeert misschien de gunstige richting en voelt die niet omdat hij zodanig door aspecten van het probleem in beslag wordt genomen dat hij geen goed overzicht meer heeft. Als iemand bijvoorbeeld zijn koppigheid niet wil opgeven, blijven de gebieden die uitgewerkt moeten worden duister en beangstigend en de algemene stemming wordt er een van hopeloosheid hoewel daar niet echt reden voor is. Dat opblazen van het leed kan een deel van een oneerlijk 'spelletje' zijn zodat de persoon niet hoeft 'toe te geven' en niet hoeft te zoeken naar nieuwe manieren waarop hij zichzelf en het leven kan benaderen. Het zichzelf in stand houdende principe zorgt ervoor dat het psychische kernpunt zodanig versnelt dat de persoon uiteindelijk gelooft dat die hopeloosheid terecht is. Zo verzet de persoon zich dan tegen beweging hoewel hij zou *kunnen* bewegen en daar alle mogelijkheden toe heeft. Het innerlijke, ware goddelijke zelf kent de heel gunstige omstandigheden en wil niets liever dan het leven voortzetten. Maar het uiterlijke zelf vernietigt met opzet dit leven en leeft zijn ergste impulsen uit, leeft zijn meest destructieve aspecten uit en gaat daarmee tegen alle gunstige manifestaties van zijn leven in. Wanneer dit het geval is, versplintert de persoonlijkheid dermate dat uiterst destructieve manifestaties het gevolg zijn. In extreme gevallen kan dit tot zelfmoord leiden. In minder extreme gevallen leidt zoiets tot allerlei andere negatieve en destructieve uitingen.

Als een leven op een van de voornoemde manieren wordt beëindigd, bepaalt de totale entiteit het volgende leven, de volgende omstandigheden. En dat gebeurt onvoorstelbaar nauwgezet. Zelfs de kleinste details worden opgenomen in de nauwkeurige en ingewikkelde afweging waarbij alle mogelijke aspecten en mogelijkheden worden bekeken zodat ze allemaal een logisch verband met het geheel hebben: de taak die moet worden uitgevoerd voorzover het zuiveringswerk betreft, de taak om anderen te helpen op een manier die het beste bij die bepaalde entiteit past, de speciale kwaliteiten van de totale entiteit die in dat leven tot uitdrukking moeten worden gebracht, de grootste gevaren en valkuilen, hoeveel risico er moet worden genomen, hoeveel gunstige en ongunstige invloeden van buiten af er in dat leven moeten bestaan - waarbij gunstig en ongunstig niet hetzelfde hoeft te betekenen als 'aangenaam' en 'onaangenaam'. Er is een nauwgezet onderzoek voor nodig om te kijken wat de juiste omgeving is, welke ouders, broers en zussen, vrienden, latere contacten in het leven het beste passen, welke invloed en leiding die de ene persoon ten opzichte van de andere heeft de juiste is en heel veel andere variabelen die je je

onmogelijk kunt voorstellen. Je moet ook niet vergeten dat alle andere mensen die contact met de persoonlijkheid maken net zo goed moeten worden bekeken en dat alle mogelijkheden moeten worden overwogen.

Elk contact laat veel mogelijkheden open. Zullen de betrokkenen vanuit hun hogere zelf met elkaar omgaan? Zullen de probleemgebieden en het lagere zelf invloed op elkaar uitoefenen? In hoeverre dient het hogere zelf met haar leiding en inspiratie, haar energieën en krachten bezielend te werken? Als dat te ver gaat, wordt het hele gebeuren zinloos en zou het persoonlijkheidsaspect net zo goed niet hebben kunnen incarneren. De meest ingewikkelde en geavanceerde computer van tegenwoordig zou al die details nooit echt kunnen overwegen. Niets wordt aan het toeval overgelaten, niets gebeurt zomaar. Er is sprake van een alomvattend plan en van een deskundigheid die het menselijk begrip te boven gaan. Ik heb elders in een van de eerste lezingen gezegd[1] dat er een hele sfeer of wereld is die zich alleen met deze taak bezighoudt. Hoog ontwikkelde geestelijke wezens zijn experts op dit gebied en er is een hiërarchie van wezens wier taak het is uit te zoeken hoe deze levensplannen eruit dienen te zien.

Het vloeiende systeem van het energielichaam draagt dit plan in zich. Het is altijd zichtbaar, toegankelijk en herkenbaar. Er is niets geheimzinnigs aan. Op haar beurt heeft het een grote energetische en magnetisch kracht. Het is het krachtigste magnetische veld waarmee een mens wordt geboren en hij draagt het zijn hele leven met zich mee. Een toekomstige belichaming of incarnatie wordt niet willekeurig gekozen en dat kan ook niet. Het levenstoneel wordt ingericht op grond van het levensplan van de vorige incarnatie. Welke taken werden vervuld en wat moet er nog worden gedaan? Wat droeg bij tot de mislukkingen en wat tot de juiste uitvoering van het plan? Waar is misschien behoefte aan meer uitdaging en waar aan minder? Het plan voor de toekomstige incarnatie wordt zoals ik in deze lezing heb uiteengezet door het proces van leven en dood bepaald. Tijd, plaats en omstandigheden, de juiste inrichting van het levenstoneel moeten heel zorgvuldig worden voorbereid zodat ze in het alomvattende plan passen. En het plan voor de komende incarnatie vloeit voort uit de processen van leven en dood in de vorige incarnatie. Het bepaalt tegelijkertijd het toneel voor het geboorteproces.

In de mate waarin het leven en sterven uit het oogpunt van de totale

[1] Lezing 11 ‘Zelfkennis; het Grote Plan; de geestelijke wereld’ (Noot vertaler)

entiteit, uit het oogpunt van de vervulling van het contract gunstig zijn verlopen, in die mate zal het toekomstige leven (nogmaals, toekomstig in jullie termen) een grotere verbondenheid met het eeuwige wezen dat je bent tot stand brengen. De levenskrachten, de goddelijke vloeistoffen en de verschillende energiestromen van de totale entiteit die je bent, zullen de zich manifesterende persoonlijkheid dienovereenkomstig doordríngen, dat wil zeggen in de mate waarin de vervulling en uitvoering van het plan hebben plaats gevonden. Omgekeerd is het zo dat je het kanaal waardoor je met de energieën, het bewustzijn en de stromingen van het eeuwige leven gevuld kunt worden des te sterker verzwakt naarmate je je meer afkeert van de vervulling van je taak, van de innerlijke verbinding waar je die het meest nodig hebt en waar die het in het begin het moeilijkste lijkt.

De toekomstige incarnatie is dan des te moeilijker: de persoonlijkheid moet alles in het werk stellen, moet in zijn niet verbonden toestand zijn eigen krachten verzamelen om vanuit die afgescheiden positie de verbinding tot stand te brengen. Want dat is de onverbiddelijke wet: afgescheiden bewustzijn moet zijn eigen mogelijkheden vinden om van richting te veranderen en om zijn beperkte geest en nauwe grenzen te overstijgen.

Je kunt alles wat ik nu heb gezegd, toepassen op de lezingen over de psychische kernpunten.[1] Het begin moet in beweging worden gebracht tot de schepping zelf vaart krijgt. Wanneer de uiterlijke persoonlijkheid een reeks incarnaties achter de rug heeft waarin hij voortdurend de verbinding heeft verzwakt door opzettelijk de tegengestelde richting te kiezen, dan is die verbinding zo zwak dat de persoonlijkheid zijn aangeboren verbondenheid helemaal niet kan voelen en denkt dat hij een geheel losstaand wezen is. Dit is voor jullie een vertrouwd beeld. Jullie kennen veel mensen die zichzelf zo ervaren en zelfs bij jullie op het pad komt dat nog vaak voor. Dan is de inspanning nodig om de verbinding opnieuw tot stand te brengen, om de juiste richting in te gaan en om te gaan zoeken in de zwarte plekken waar het het moeilijkste lijkt, veel groter. Maar alleen met die grotere inspanning en goede wil kun je van richting veranderen. Geleidelijk aan wordt het steeds gemakkelijker want met het veranderen van richting wordt een positieve kracht opgebouwd, komen een nieuwe spiraalbeweging en psychische kernpunten tot leven en scheppen deze steeds meer

[1] Lezingen 214 en 215 ‘Psychische kernpunten; het eeuwige nu’ (Noot vertaler)

positieve manifestaties, energieën en momentum. Zodoende wordt de instroom van goddelijke waarheid, wijsheid, kracht en liefde steeds groter.

Deze energiestroom vanuit het innerlijke zelf naar de persoonlijkheid hangt direct samen met de bereidheid om door te gaan met wat het moeilijkste lijkt. Dit is echt een heel eenvoudige criterium waarmee je alle antwoorden vindt. Je hebt dus de mogelijkheid om de reeds manifeste verbinding met het eeuwige bewustzijn te gebruiken om jezelf te openen waar je nog voor steeds meer mogelijkheden gesloten bent. Laten we hier even wat dieper op ingaan. Jullie weten uit vroegere ervaringen allemaal hoe gemakkelijk het is te denken dat er geen uitweg is als je flink met jezelf in de knoop zit. Op het moment dat je blindelings (bewust of onbewust) aanneemt – rechtstreeks met je denken of indirect door de manier waarop je in jouw situatie handelt en reageert - dat er geen andere oplossing is dan de negatieve die je wanhoop en pijn bezorgt, heb je je innerlijke en je uiterlijke bewustzijn afgesloten voor de altijd aanwezige alternatieven en mogelijkheden. *Eerst moet het niet verbonden menselijke bewustzijn een gerichte stap zetten en zich openen voor nieuwe mogelijkheden*. Het menselijke bewustzijn, zoals je dat nu ter beschikking staat, bevat mogelijkheden om zijn reikwijdte te vergroten en meer te zien, om op andere manieren te denken, om zijn huidige beperkte gebied uit te breiden. *Dat is zijn taak*. Dit is de enige manier waarop je je doel kunt bereiken, waarop je de verbinding met je grotere bewustzijn tot stand kunt brengen en waarop je dan steeds meer doordrongen kunt raken van het bewustzijn en de energieën van je totale zelf. Het is heel belangrijk dat jullie dit begrijpen, vrienden.

Een ander aspect bij het keren van het tij dat net zo belangrijk is, is de kwestie van *identificatie*, die ik ook in het verleden heb besproken.[1] Als je een zwartkijker en doemdenker bent, dan houd je daarmee de negatieve schepping in stand en versterk je de denkbeeldige scheiding van alles wat betekenis heeft en goed is. De negatieve schepping, het negatieve psychische kernpunt maakt het steeds moeilijker voor je om te ontdekken dat je meer bent dan datgene wat zich wanhopig voelt. In dat geval is het dus belangrijk om te weten dat je je dan met je wanhoop identificeert. Wanneer je je vol zelfhaat, schuldig en rot voelt, is het belangrijk om te weten dat je je dan met het aspect in jezelf

[1] Lezing 195 'Identificatie met het spirituele zelf om negatieve intentie te overwinnen' (Noot vertaler)

identificeert dat niet gezuiverd is en een hekel aan zichzelf heeft. Zodra je dat tot je laat doordringen, voel je je al anders. Dan kun je de volgende stap zetten en jezelf deze vraag stellen: ‘is er geen andere mogelijkheid? Is dit echt alles wat ik ben? Ben ik niet ook iets anders?’ Waar ik nu op doel is niet iets wat nog ver weg lijkt. Je kunt de werkelijkheid van je goddelijke zelf nog niet ervaren. Maar *ben je zelfs in je bewuste geest niet ook iets anders*? Je hebt wel degelijk de mogelijkheid om elke situatie op een andere manier te zien, misschien gewoon door jezelf open te stellen voor een andere gedachtegang die je nog niet hebt uitgeprobeerd maar die je beslist kunt uitproberen. *Dat betekent dat je deuren van je bewustzijn opent*, een uitermate belangrijk proces bij het keren van het tij. Want *het afgesplitste aspect van het bewustzijn moet met eigen middelen de weg terug vinden* daar het zich niet van zijn wezenlijke verbinding bewust is. En alleen met eigen middelen, de middelen van het afgescheiden bewustzijn, kan de verbinding worden hersteld. En naarmate die verbinding steeds steviger wordt, kan het afgesplitste bewustzijn steeds meer door de krachtige, sterke energieën van je eeuwige wezen worden bezield.

Ieder van jullie ontvangt prachtige zegeningen. Reik in liefde naar elkaar uit, geef elkaar liefde, steun elkaar zelfs al lijk je te worden afgewezen. Er is altijd behoefte aan liefde, misschien niet altijd openlijk uitgedrukt maar wel altijd in gevoelens.

Een prachtige, wonderbaarlijke zegen dringt steeds dieper in je door en heiligt je leven. Wees in vrede.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1973
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: ‘Connection between the Incarnatory Processes and the Life Task’
Vertaling door Frans Oosterbaan in 1987; herzien in 2008 door Paul Avis
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*